

LLIÇÓ 3

10-16 de juliol

Les arrels *de la inquietud*

TARDA DE DISSABTE

Llegiu per a l'estudi d'aquesta setmana: Matt. 10: 34-39, Lluc 12: 13-21, Fil. 2: 5-8, Lluc 22: 14-30, Mat. 23: 1-13 .

Text de la memòria: "Allà on hi hagi gelosia i ambició egoista, hi haurà desordre i tota pràctica vil" (James 3:16, ESV) .

Els aspens són arbres preciosos, que arriben als 15-30 metres d'alçada. Properen en climes freds amb estius frescos. La seva fusta s'utilitza en mobles i també per fer mistos i paper. Els cérvols i altres animals sovint s'alimenten d'aspenyes joves durant els hiverns durs, ja que la seva escorça conté molts nutrients. Els aspens necessiten molt de sol i creixen tot el temps, fins i tot a l'hivern, cosa que els converteix en fonts d'alimentació hivernals importants per a diferents animals.

Els aspens, però, són més notoris pel fet de tenir un dels sistemes radicals més grans del món vegetal. Les arrels es propaguen per ventoses subterrànies i formen una colònia que es pot estendre relativament ràpidament, cobrint àmplies zones. Els temples poden viure fins a 150 anys, però l'organisme més gran sota terra pot viure durant milers d'anys.

En l'estudi d'aquesta setmana, volem descobrir algunes de les arrels de la nostra inquietud. Hi ha moltes coses que ens poden impedir trobar un veritable descans en Jesús. Alguns d'ells són obvis i no requereixen molta atenció. D'altres poden ser menys evidents per a nosaltres i, com passa amb l'enorme organisme de tremolor que no es veu sota terra, potser no sempre som conscients de les actituds i accions que ens separen del nostre Salvador.

Estudieu la lliçó d'aquesta setmana per preparar-vos per al dissabte del 17 de juliol.

DIUMENGE ↑

11 de juliol

Jesús porta la divisió

Molt poques persones gaudeixen del conflicte. Anhelem l'harmonia i la pau. Fins i tot impartim seminaris sobre pacificació i resolució de conflictes a les nostres esglésies o institucions.

Llegiu Mateu 10: 34-39 . ***Què vol dir Jesús quan diu que no ha vingut per portar pau, sinó per portar una espasa? Què significa això, tenint en compte que Jesús és "el príncep de la pau" (Isa. 9: 6) ?***

La declaració de Jesús a [Mateu 10: 34-39](#) és impactantment contraintuitiva. El Salvador, que va venir com un nadó desemparat en lloc d'un rei poderós envoltat de guardaespalles d'elit, que predicava l'amor als veïns i als enemics, ara diu als seus seguidors que porta divisió i lluites. És possible que els seus deixebles i el seu públic s'han preguntat, ja que ens preguntem: *com pot ser això?*

[Mateu 10: 35-39](#) tracta realment de fidelitats i lleialtats. Citant [Mica 7: 6](#) , Jesús desafia el seu públic a prendre decisions per l'eternitat. Un fill hauria d'estimar i honrar els seus pares. Aquest era un requisit legal de la llei que Moisès havia rebut a la muntanya. Formava part del mode d'operació requerit per Déu; i, tanmateix, si aquest amor superés el compromís de l'oient amb Jesús, caldria una decisió dura. Un pare i una mare han d'estimar i tenir cura dels seus fills. Tot i això, si aquest amor superés el compromís dels pares amb Jesús, caldria una decisió difícil. Primer de tot, Jesús ens recorda en aquest passatge.

Jesús expressa aquesta tria formulant tres frases, cadascuna amb el terme *digne* . La dignitat no es basa en normes morals elevades ni tan sols en la superació del pecat. La dignitat es basa en la relació que tenim amb Jesús. Som dignes quan l'escollim per sobre de qualsevol altra cosa, inclosa la mare, el pare o els fills. Triem el patiment de la creu i seguim Jesús.

"No tinc cap desig més gran que veure la nostra joventut impregnada d'aquest esperit de pura religió que els portarà a agafar la creu i seguir Jesús. Sortiu, joves deixebles de Crist, controlats per principis, vestits amb els vestits de puresa i justícia. El vostre Salvador us guiarà cap a la posició més adequada al vostre talent i on pugueu ser més útils. " - Ellen G. White, [Testimonis per a l'Església](#) , vol. 5, pàg. 87 .

De vegades ens veiem obligats a portar una creu que no escollim i, de vegades, portem una creu voluntària. Sigui com sigui, quina és la clau per dur fidelment aquesta creu?

DILLUNS ↑

12 de juliol

Egoisme

Com en el cas de l'aspen i el seu sistema subterrani més gran, l'egoisme forma part de l'enorme sistema subterrani anomenat "pecat", que ens impedeix trobar un veritable descans en Jesús. De totes les expressions del pecat a la nostra vida, l'egoisme sembla ser el més fàcil de manifestar, oi? Per a la majoria de nosaltres, l'egoisme és tan natural com respirar.

Llegiu Lluç 12: 13-21 . ***Describeix el problema ressaltat a la paràbola de Jesús. La planificació per al futur és egoista i expressa el desconsideració del regne de Déu? Si no, o almenys no necessàriament, contra què ens adverteix Jesús?***

Aquesta paràbola només apareix a l'Evangeli de Lluç i s'explica en resposta a una pregunta anònima del públic. Preguntat sobre una pregunta sobre una herència, Jesús respon rebutjant el paper d'àrbitre entre germans. En el seu lloc, opta per posar el dit sobre el problema subjacent més gran, a saber, l'egoisme. Es profunditza per mostrar la massa d'arrel sota les nostres accions individuals.

Penseu en expressions d'egoisme a la vostra vida. Com afecta l'egoisme la nostra relació amb Déu, amb els nostres cònjuges i famílies, amb la família de l'església, amb els veïns i companys de feina? Quina clau es troba a Filipencs 2: 5-8 ?

En centrar-se únicament en les seves pròpies necessitats i ambicions, l'anònim home ric de la paràbola de Jesús es va oblidar de tenir en compte les realitats celestials no vistes. Més grans, millors i més no són els principis fonamentals del regne de Déu. Pau ens ofereix una visió del que va motivar Jesús quan va decidir convertir-se en el nostre substitut.

[Filipencs 2: 5-8](#) descriu el pla de desinterès, humilitat i amor. Si l'amor a Déu i als altres no impulsa les nostres decisions i prioritats, continuarem construint més graners per a nosaltres mateixos i posarem menys tresors al cel ([Mateu 6:20](#)) .

Per què és tan fàcil deixar-se atrapar pel desig de riquesa i possessions materials? Tot i que tots necessitem una certa quantitat de diners per sobreviure, per què sembla que, per molt que tinguem, sempre en volem més?

DIMARTS ↑

13 de juliol

Ambició

Estudiar l'última setmana del ministeri de Jesús a la terra abans de la seva crucifixió sempre és una font d'ànim i d'inspiració. També ofereix una instantània de com la inquietud i l'ambició condueixen les persones a fer i dir coses desaconsellades.

Llegiu [Lluc 22: 14-30](#) i penseu en les emocions de Jesús mentre escolta els seus deixebles discutir durant aquest solemne menjar sobre qui hauria de ser considerat el més gran ([Lluc 22:24](#)) . Per què els deixebles es van desviar d'aquesta moment tan important i es van centrar en la grandesa humana?

Poques vegades discutim amb altres qui és el més gran de la nostra església, la nostra família o el nostre lloc de treball. Podríem pensar-hi molt, però qui, realment, en parla obertament?

Aquesta no era la primera vegada que es plantejava aquesta qüestió a la comunitat dels seguidors de Jesús. [Mateu 18: 1](#) informa que els deixebles van portar la pregunta a Jesús i l'enquadraren d'una manera més abstracta: "Qui és el més gran al regne dels cels?" ([NKJV](#)) . La resposta de Jesús implica una lliçó objectiva. Després de trucar a un nen, el situa al centre del grup. Els ulls s'obren molt; les celles estan alçades. L'acció de Jesús requereix una explicació, i en [Mateu 18: 3](#) els mestres ofertes que, també: 'De cert us dic, que si no us torneu i us feu com els nens, que de cap manera entrar al Regne del cel' ([NKJV](#)) .

La conversió és fonamental per trobar un veritable descans en Jesús. Reconeixem que necessitem ajuda externa. De sobte ens adonem que no podem dependre de nosaltres mateixos, sinó que hem de confiar en Jesús. Experimentem una transformació dels nostres valors i ambicions. Jesús diu als seus deixebles: *Confieu en mi i confieu en mi com aquest nen. La veritable grandesa és renunciar als vostres drets i abraçar els valors del regne.*

Malauradament, sembla que els deixebles encara no havien après aquesta lliçó quan Jesús va menjar l'últim sopar amb ells. Les seves baralles i baralles van arruïnar un moment de comunió perfecta que mai es repetiria.

Tot això, fins i tot després d'anys d'estar amb Jesús, ministrant amb Jesús i escoltant i aprenent als seus peus? Quin trist exemple de com de corrupte roman el cor humà! En el costat més positiu, però, penseu en la realitat sempre present de la gràcia del Senyor, que malgrat aquesta patètica discussió entre els seus seguidors, Jesús no hi va renunciar.

Per què mantenir el focus en Jesús a la creu hauria de ser un remei poderós contra el desig d'exaltació de si mateix, a la qual, com a éssers humans caiguts, tots som depredadors?

Hipocresia

Un hipòcrita és algú que actua, que vol semblar algú que no és. El terme s'utilitza set vegades a [Mateu 23](#) en un discurs en què Jesús vergonya públicament els escribes i els fariseus, el centre mateix del lideratge religiós jueu ([Mat. 23:13](#), [14](#), [15](#), [23](#), [25](#), [27](#), [29](#)) . Els evangelis ens mostren que Jesús ofereix gràcia i perdó als adúlter, als recaptadors d'impostos, a les prostitutes i fins i tot als assassins, però va demostrar poca tolerància cap als hipòcrites ([vegeu les moltes referències addicionals de Mateu 6: 2, 5, 16; Mateu 7: 5; Mat. 15: 7-9; Mat. 22:18](#)) .

Llegiu [Mateu 23: 1-13](#) i enumereu quatre característiques principals d'un hipòcrita esmentat per Jesús.

Jesús associa quatre característiques als escribes i als fariseus. A l'espectre del judaisme al segle I dC, els fariseus representaven la dreta religiosa conservadora. Estaven interessats en la llei escrita i oral i emfatitzaven la puresa ritual. A l'altra banda de l'espectre hi havia els saduceus, un grup de líders majoritàriament rics, sovint associats a la classe sacerdotal d'elit. Estaven molt hel·lenitzats (és a dir, parlaven grec i eren a casa en la filosofia grega) i no creien en un judici ni en un més enllà. Els qualificariem de liberals. Tots dos grups van ser culpables d'hipocresia.

Segons Jesús, som hipòcrites si no fem el que diem, quan fem la religió més dura per als altres sense aplicar-nos els mateixos estàndards, quan volem que els altres aplaudim el nostre fervor religiós i quan necessitem honor i reconeixement que pertany només al nostre Pare celestial.

Per molt fortes i puntuals que fossin les seves paraules, el compromís de Jesús amb aquells que ell anomenava hipòcrites va estar tanmateix ple d'amor i preocupació, fins i tot per aquests hipòcrites.

“La pietat divina va marcar el rostre del Fill de Déu mentre llançava una mirada persistent sobre el temple i després sobre els seus oients. Amb una veu sufocada per una profunda angoixa de cor i amargues llàgrimes, va exclamar: «Jerusalem, Jerusalem, tu que mates els profetes i apedregues els que t'envien, quantes vegades hauria reunit els teus fills, com una gallina? reuneix les seves gallines sota les ales, i vosaltres no ho faríeu!» - Ellen G. White, [El desig de les edats](#), pàg. 620 .

Per què no cal ser un líder religiós per ser culpable del tipus d'hipocresia que Jesús tan profundament condemna aquí? Com podem aprendre a veure aquesta hipocresia en nosaltres mateixos si existeix i com podem desfer-nos-en?

Arrencar la inquietud

Llegiu [Joan 14: 1-6](#) . Enmig de la nostra inquietud, què podem fer perquè el nostre cor no se senti preocupat? Quina és la clau per superar la divisió, l'egoisme, l'ambició, la hipocresia i trobar veritablement descans?

La superació de la inquietud sempre comença amb Jesús. Ell és *el camí, la veritat i la vida*. Coneix la direcció correcta quan caminem sense rumb pel desert del nostre món saturat de mitjans; com a diví legislador Ell mateix és la veritat personificada, i el seu esperit ens guiarà cap a *tota veritat* ([Joan 16:13](#)) . Quan estem ferits, cansats, desgastats, malalts i desanimats, Ell és *la vida*, no una vida qualsevol. De fet, ens ha promès la vida en abundància ([Joan 10:10](#)) . Això inclou la nostra llar eterna i la vida eterna, però també comporta

una qualitat de vida diferent. El Creador segurament és capaç de donar amb abundància i sense mesura, fins i tot ara.

"No us preocupeu el cor" és una invitació a viure amb expectació. Quan ens sentim baixos, Ell és capaç de situar-nos en una plana més alta. Quan lluitem amb la foscor i el pecat, Ell és qui no només va començar, sinó que també acabarà la seva bona obra en nosaltres ([Fil. 1: 6](#)) .

Per molt malament que arribin les coses (i sí, es poden posar malament) mireu la promesa que ens han donat a Jesús. Està preparant un "lloc" per a nosaltres, un lloc on el dolor, la inquietud i el patiment seran bandejats per sempre. Aquesta és l'esperança que se'ns ha donat en Crist Jesús, i que s'ofereix a tots nosaltres, siguin qui siguem, siguin els nostres antecedents, per molt sòrdids que hagin o siguin les nostres vides ara.

La clau, però, és que vinguem a Déu de totes maneres en la nostra debilitat, en el nostre dolor, en el nostre trencament i en el nostre estat general caigut, sabent que Ell ens accepta malgrat aquestes coses. D'això es tracta la gràcia i per què hem de creure que se'ns ha donat si la busquem amb fe.

Llegiu [Jeremies 3:22](#) . Què ens demana Déu que fem i, després, què farà com a resposta per nosaltres?

Penseu en les paraules de Jesús: "Tornaré de nou i us rebré a mi mateix; que allà on jo estigui, allà també hi podreu estar " ([Joan 14: 3, RVK](#)) . Què ens ha de dir això de com de central i crucial és la promesa de la Segona Vinguda? Especialment per a nosaltres com a adventistes (amb la nostra comprensió de la mort), per què és tan valuosa la promesa de la Segona Vinguda?

DIVENDRES ↑

16 de juliol

Pensament addicional : "No pot haver-hi creixement ni fecunditat en la vida centrada en un mateix. Si heu acceptat Crist com un Salvador personal, us oblideu de vosaltres mateixos i intenteu ajudar els altres. Parleu de l'amor de Crist, expliqueu la seva bondat. Feu tots els deures que es presentin. Porteu la càrrega de les ànimes sobre el vostre cor i, per tots els mitjans del vostre poder, busqueu salvar els perduts. A mesura que rebreu l'Esperit de Crist, l'Esperit d'amor i treball desinteressats per als altres, anireu creixent i donant fruits. Les gràcies de l'Esperit maduraran en el vostre personatge. La teva fe augmentarà, les teves conviccions s'aprofundiran, el teu amor es perfeccionarà. Cada cop més reflectireu la semblança de Crist en tot allò que és pur, noble i encantador ". - Ellen G. White, [Christ's Object Lessons](#) , pàgines 67, 68 .

En tractar qüestions entre membres de l'església, "la conversa s'ha allargat durant hores entre les parts interessades i no només s'ha perdut el temps, sinó que els servents de Déu són obligats a escoltar-los, quan el cor de les dues parts no queda sotmès gràcia. Si es deixés de banda l'orgull i l'egoisme, cinc minuts eliminarien la majoria de dificultats ". - Ellen G. White, [Early Writings](#) , pàg. 119 .

Preguntes de debat:

1. A classe, penseu en formes pràctiques de superació de l'egoisme. Com us podeu fer responsables mútuament perquè aquestes idees siguin una realitat?
2. Les ambicions no són intrínsecament dolentes. Tot i així, com podem anticipar i imaginar grans coses de Déu sense caure en el parany de ser consumits per l'ambició?
3. La majoria de nosaltres no mostrem ambició, hipocresia, egoisme ni enveja per fora. Som molt capaços d'oferir una façana exterior més benigna. Tot i així, com l'enorme sistema d'arrels d'un aspen, totes aquestes característiques negatives s'amaguen sota la superfície. Com és a la pràctica la transformació de personatges guiada per l'Esperit? Com podem superar l'arrel de la inquietud i trobar un veritable descans en Jesús?
4. Consulteu més la vostra resposta a la pregunta final de dijous sobre la importància de la segona vinguda. Al cap i a la fi, sense ella, quina esperança tenim? Sense ella, de què ens hauria servit la

primera vinguda de Crist, sabent que els morts dormen fins a la resurrecció, que només passa a la segona vinguda?